

ПРОТОКОЛ

№ 125

гр. Варна, 25.01.2023 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Невин Р. Шакирова

Членове: Н. Св. Стоянов

мл.с. Александър В. Цветков

при участието на секретаря Галина Сл. Стефанова
Сложи за разглеждане докладваното от Невин Р. Шакирова Въззивно гражданско дело № 20223100502582 по описа за 2022 година.
На именното повикване в 10:01 часа се явиха:

Въззивникът Ж. Г. П., редовно призован, не се явява, представлява се от **адв. А. Г.**, редовно упълномощена и приета от съда от преди.

Въззиваемите страни Т. В. П. и П. Г. П., редовно призовани, явяват се лично, представляват се от **адв. Н. Т.**, редовно упълномощен и приет от съда от днес.

Въззиваемата страна МИНИСТЕРСТВО НА РЕГИОНАЛНОТО РАЗВИТИЕ И БЛАГОУСТРОЙСТВОТО, редовно призована, представлява се от **юрисконсулт Невена Иванова**, редовно упълномощена и приета от съда от днес.

Въззиваемата страна ОБЩИНА ВАРНА, редовно призована, не се представлява.

Въззиваемата страна С. Г. П., редовно призована, не се явява, не се представлява.

АДВ. Г.: Моля да се даде ход на делото.

АДВ. Т.: Моля да се даде ход на делото.

ЮРИСКОНСУЛТ ИВАНОВА: Моля да се даде ход на делото.

СЪДЪТ, като взе предвид редовно проведената процедура по призоваване на страните по делото, след спазване разпоредбата на чл. 273 вр. чл. 142, ал. 1, пр. II от ГПК, намира, че не са налице процесуални пречки по хода и разглеждането на делото, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО

СЪДЪТ на основание чл. 268, ал. 1 от ГПК, пристъпва към доклад на жалбата и отговора по нея:

Производството е по реда на глава XX от ГПК.

Образувано е по повод три въззивни жалби, както следва:

1/ въззивна жалба на Ж. Г. П. срещу Решение № 2482 от 25.07.2022г. по гр.д. № 4115/2021г. по описа на ВРС, 47-ми състав, с което **на основание чл. 34, ал. 1 от ЗС** е допуснато да бъде извършена съдебна делба на недвижим имот, находящ се в с. Константиново, п.к. 9152, общ. Варна, ****, представляващ **поземлен имот с идентификатор 38354.501.199**, с трайно предназначение на територията: урбанизирана, начин на трайно ползване – ниско застрояване до 10 м., с площ 2413 кв.м. и при граници: № 38354.501.200, 38354.501.215 и 38354.501.109, между съделителите и при квоти за всеки от тях, както следва:

- **790/2413 ид.ч.** за П. Г. П. с ЕГН ***** и Т. В. П. с ЕГН *****;
- **541/2413 ид.ч.** за Ж. Г. П. с ЕГН *****;
- **541/2413 ид.ч.** за С. Г. П. с ЕГН ***** и
- **541/2413 ид.ч.** за П. Г. П. с ЕГН ***** , като от делбата на описания недвижим имот е изключена Държавата, представлявана от Министъра на регионалното развитие и благоустройството и Община Варна, представлявана от кмета.

Въззивната жалба е насочена срещу решението, в частта му по определенияте на съделителите квоти в съсобствеността, в частност непризнатите на въззивника 410 кв.м. ид.ч. придобити от него по договор за дарение от 12.11.1989г. с оплаквания за постановяване в нарушение на материалния закон и на съдопроизводствените правила и необоснованост. Оплакванията са обосновани с доводи, че в нарушение на материалния закон първоинстанционният съд е приел, че сделката е нищожна поради отклонение от нормата на чл. 476 от ГПК /отм./, тъй като нотариалното действие не съдържа трите имена на пълномощника на Ж. Г. П., а само две, не съдържа местожителството на пълномощника, не е представено пълномощно, от което да се установи валидна представителна власт на пълномощника И.С.. По делото е релевирано възражение с изрично позоваване на т. 2 от ТР № 5/12.12.2016г. на ОСГТК на ВКС, че ответниците – трети за сделката лица не са легитимирани да оспорват валидността на упълномощителната сделка от страна на въззивника на адв. И.С.. Това възражение не е обсъдено, а оспорването е недопустимо. Отделно, липсата на три имена на пълномощника – адв. И.С. не обуславя нищожност на нотариалното удостоверяване, тъй като адвокатът е един единствен, идентифициран е. Отразеното в НА, установява, че нотариусът се е убедил в представителната власт, независимо от това, че

сред представените документи не е описано и пълномощно. Пълното и изчерпателно описание на представените документи не е реквизит, изискуем от закона и непълнотата на акта в тази част не води до нищожност на сделката. В случая ответниците не са провели успешно опровергаване на официалния документ. На следващо място, съдът не е разгледал релевираното в първо с.з. евентуално твърдение за придобиване на собствеността на ид.ч. на основание давност, при владение от 1989г. до днес. По делото са събрани доказателства, че Ж. П. е живеел в имота, възнамерявал е да строи до смъртта на баща му през 2014г. В предходен процес ответниците признали собствеността върху 410 кв.м., които въззивникът придобил по дарение. Ето защо неправилно в решението съдът не е признал на въззивника 410 кв.м. ид.ч. от имота, придобити по силата на дарение от 12.11.1989г., а евентуално – по давност. При определена квота от 790 кв.м. ид.ч. за П. и Т. П.и, остава разлика от 1213 кв.м. ид.ч., която е наследствена на трите деца на Г.П.Т. /страните Ж., С. и П./. Тази разлика разделена на три дава сумата от 404.33 кв.м. Сборът от 410 кв.м. и 404.33 кв.м. дава дял на въззивника от 814.44 кв.м. Тъй като в обжалваното решение му е определена квота от 541 кв.м. ид.ч., то следва да бъде признат за собственик на още 273.33 кв.м. ид.ч. Съответно квотите, при които следва да се допусне делба следва да са: 814.33 кв.м. за Ж. П.; 404.33 кв.м. за С. П.; 799.33 кв.м. за П. П. и 395 кв.м. за Т. П.. В този смисъл отправил искане за ревизиране на обжалваното решение.

В отговор на жалбата П. и Т. П.и оспорили доводите в нея по съображения за правилност на решението по възражението за нищожност на договора за дарение. Посочили, че в производството по делба всяка страна има право да оспори квотите, при които тя да бъде допусната, с оглед валидността на придобивното основание на всеки от съделителите. Упълномощаването за извършване на правни сделки с недвижими имоти е формална сделка и при оспорване, на доказване подлежи спазването на особените изисквания на закона за действителността на упълномощаването. В случая представянето на такъв документ пред нотариуса не е установено, нито същият е представен по делото. А след като в нотариалния акт няма описано пълномощно, представителната власт на пълномощника не може да бъде надлежно установена, за да се провери и дали е била надлежно учредена. В този смисъл се позовавали и на съдебна практика и отправили искане въззивната жалба да се остави без уважение.

2/ въззивна жалба от П. Г. П. и Т. В. П. срещу Решение № 2482 от 25.07.2022г. по гр.д. № 4115/2021г. по описа на ВРС, 47-ми състав.

Въззивната жалба е насочена срещу решението, с което е допусната делба по определения на съделителите квоти в съсобствеността при незачитане на възражението на тези въззивници за придобиване на останалите ид.ч. на основание давност, с оплаквания за допуснато нарушение на процесуални правила – тези за значението на СПН на влязлото в сила решение и неправилно приложение на материалния закон – чл. 79 и чл. 69 от ЗС. Позовават се, че в решението липсват мотиви за правните последици на владението на тези идеални части от имота от П. и Т. П.и, за които е прието, че договорът за дарение от 1989г. е нищожен поради нищожност на нотариалното действие и за които е прието, че доказателствената стойност на

АДС е опровергана. Липсват мотиви и за значението на влязлото в сила решение по гр.д. № 5835/2019г. на ВРС – след като са отречени правата на Ж. П. върху ид.ч. в отношенията между страните, на кого принадлежат те. Ако събраните по делото доказателства бяха обсъдени в тяхната съвкупност и взаимна връзка, съдът би достигнал до изводи, че прекият наследодател на страните Г. П. се е считал за собственик на 1200 кв.м. от имота; дарил с нищожна сделка на сина си Ж. 410 кв.м., а остатъка от 790 кв.м. /заедно с фамилна къща, намираща се в имота и не е предмет на делба/ е прехвърлил на ответника П. П., по време на брака му. Няма доказателства дядото П. Г., така и синът Г. П. да са се считали за собственици на повече от това, за което са притежавали титул за собственост и са извършили разпоредителни сделки като част от тях. Съдът не е съобразил в тази връзка, че е възможно придобиване на недвижим имот чрез владение, което се осъществява след предадено доброволно владение от предходния владелец, като неправилно е приложил и постановките на ТР № 1/2012г. и приетото в съдебната практика на ВКС. От съществено значение в случая е дали е установено наличие на съсобственост и съвладение или има един единствен владелец на целия съсобствен имот. В случая след нищожната сделка, Ж. П. не е осъществил намерението си да построи сграда в бащиния двор, а след като П. и съпругата му придобили собствеността на жилищната сграда, установили за себе си фактическа власт, както върху прехвърлената им къща и ид.ч. от двора, така и върху онези части от имота, за които формално ищецът се е водил собственик, както и за които държавата е притежавала титул за собственост. Т.е. след придобивната за тях сделка П. и Т. П.и завладели целия имот, тъй като след прехвърлянето баща им предал владението върху целия имот. Правото на собственост в случая е придобито по произведен начин, без прехвърлителят да е собственик на целия имот, но владението е предадено на приобретателя върху целия имот, каквато хипотеза е разгледана и в ТР № 1/2012г. Т.е. като владелци, въззивниците започнали да упражняват фактическа власт върху имота на основание, което изключва владението на другия съсобственик. От свидетелските показания се установява, че след като е прехвърлил на сина си П. всичко, което е считал за своя собственост, бащата предал на сина си владението на целия имот, поради което началният момент на установяване на владение съвпада с деня на сделката, по която са придобити идеални части от двора с къщата, но владение е установено за целия имот. Владението е било явно, спокойно и несмушавано, защитавано с правни и фактически действия. Този извод не може да бъде разколебан от обстоятелството, че ищите са идвали в имота да посещават родителите си. Собственически действия към целия имот са извършвали именно ответниците, при което са го придобили на основание чл. 79 от ЗС. В този смисъл отправили искане обжалваното решение да се отмени и вместо него да се постанови друго, с което искът за делба да се отхвърли с извод за липса на съсобственост между страните.

В отговор на жалбата Ж. П. оспорил доводите в нея по съображения, че правилно в обжалваното решение е прието, че е следвало да е налице демонстриране на промяна на намерението за разликата над придобитите ид.ч. от ответниците до цялата площ на имота. Правилно в решението е прието също, че частта от имота без документ за собственост от 1213 кв.м. е владяна от Г. П. до смъртта му през 2014г., а по делото не е установено настъпила у ответниците промяна в намерението да владеят за себе си след

този момент. С исковата молба по гр.д. № 5835/2019г. те са заявили признание по смисъла на чл. 116, ал. 1, б. „а“ от ЗЗД, че Ж. и С. са съсобственици в имота и сънаследници на баща си Г.П.Т.. От доказателствата по делото се установява, че разликата над 1200 кв.м. е съсобствена между наследниците на Г. Т.. Ето защо жалбата е неоснователна.

Отговор на жалбата е депозирана и Държавата, представлявана от МРРБ, в който е обективизирано оспорване. Изложени са съображения, че е неоснователно оспорването на правата на Държавата, придобити на основание обявен и зает за държавен недвижим имот 600 кв.м. при граници: три страни път и Ж. П., бивша собственост на П. Г. М., на основание издаден изпълнителен лист № 2345/16.06.1953г. от Сталински околийски съд. Съставеният в тази връзка АДС има материална доказателствена сила за правото на собственост на държавата, а вписаните в него обстоятелства не са оспорени. Ето защо до 1996г. давност за придобиване на имота не е могла да тече съгласно чл. 86 от ЗС, а от 2006г. е в сила § 1 от ЗД на ЗС, с който срокът за спиране на давността е продължен до 31.12.2022г. Отправила искане в тази връзка жалбата да се остави без уважение.

3/ въззивна жалба на Държавата, представлявана от МРРБ срещу Решение № 2482 от 25.07.2022г. по гр.д. № 4115/2021г. по описа на ВРС, 47-ми състав.

Въззивната жалба е насочена срещу решението, с което е допусната делба при определените на съделителите квоти в съсобствеността, като държавата е изключена от делбата по оплаквания за неправилност и необоснованост. Развитите доводи са аналогични на тези, залегнали в отговора на предходната жалба, а отправеното искане – за отмяна на решението и допускане на делба с участие на Държавата.

В отговор Ж. П. оспорва жалбата с доводи, че изпълнителният лист не е основание за одържавяване на недвижими имоти. Дори обаче да имаше годно основание за придобиване на права, то Държавата е загубила същите поради това, че имотът е придобит на оригинално основание от наследниците Г. Т.. От 01.06.1996г. с приемане на ЗОС се разграничи държавната от общинската собственост и се допусна придобиване на имоти частна държавна или общинска собственост по давност. 1 ден преди изтичане на 10 годишния давностен срок, законодателно се спря течението на давността, която несправедливост се поправи с Решение № 3 от 24.02.2022г. по к.д. № 16/2021г. на КС, с което се отмени мораториума за придобиване по давност на такива имоти. В този смисъл изложил съображения за неоснователност на жалбата.

Отговор е депозиран и от П. и Т. П.и, в който жалбата е оспорена по съображения, че права на държавата не са установени нито с преки, нито с косвени доказателства. Правилен поради това е изводът в обжалваното решение, че никаква част от имота не е била държавна, при което правилно държавата е изключена от делбата. Отправят искане жалбата да се остави без уважение.

АДВ. Г.: Поддържам въззивната жалба. Оспорвам отговора. Нямам възражения по доклада.

ЮРИСКОНСУЛТ ИВАНОВА: Поддържам въззивната жалба подадена чрез Областния управител.

АДВ. Т.: Оспорвам въззивната жалба. Поддържам отговора. Нямам възражения по доклада.

АДВ. Г.: Нямам доказателствени искания. Представям списък с разноски.

АДВ. Т.: Нямам доказателствени искания. Представям списък с разноски.

АДВ. Г.: Правя възражения за прекомерност.

СЪДЪТ приканва страните към спогодба.

АДВ. Т.: Не е възможно да се спогодим.

С оглед изявленията на страните и по представените от тях списъци на разноски и доказателства за реализирането им, **СЪДЪТ**

О П Р Е Д Е Л И:

ПРИЕМА И ПРИЛАГА по делото представените от процесуалните представители на страните списъци на разноски, придружени с доказателства за извършени такива.

СЪДЪТ, като взе предвид поведението на страните и изчерпаните им доказателствени искания, намира, че са налице предпоставките за даване ход на устните състезания, поради което и на основание чл. 268, ал. 3 от ГПК

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА УСТНИТЕ СЪСТЕЗАНИЯ

АДВ. Г.: Моля да уважите жалбата на Ж. П. и да отхвърлите двете жалби на П. и Т. П.и и на Държавата и да ни присъдите разноските за втората инстанция по ответните жалби.

По отношение на жалбата на Ж. П. е прието, че един нотариален акт от 1989 г. е сключен при липса на представителна власт на моя доверител Ж. П., което е чуждо възражение на колегата Т. и е недопустимо за разглеждане от съда по чл. 26, ал. 2 ГПК, подробно разрешен с тълкувателно решение № 5 от 12.12.2016 г. по тълкувателно дело № 5/2014 г. на ВКС РБ.

Другото оплакване по въззивната жалба е, че в първо по делото заседание също са релевирали иска, че дори и да отпадне доказателствената сила, официална и необорена от отсрещната страна по нотариалния акт, то моля да се счита за собственици по давност от датата на нотариалния акт до настоящия момент. Давността не е разгледана от съда, респективно отказани са ни 410 кв. м. ид. части. Не на последно място и през 2019 г. се е

развил съдебен процес иницииран от господата П. и Т. П.и, които изрично са признали, че сме собственици на тези 410 кв. м. ид. части, като са спорили за разлики над тези 410 кв. м. ид. части като са твърждали, че са съсобственици между трите деца на техния баща.

По жалбата на колегата Т., те се опитват да въведат тезата, че са станали собственици по давност от преди смъртта на техния наследодател, а именно бащата на Ж., П. и С., но това е нещо, което не е доказано по делото, съответно твърдят давност от 2014 г. дори и до ден днешен, че са придобили и едни 1213 кв. м. Това също не е доказано по делото, освен това не им достига и давностния срок.

От своя страна, спрямо тези части на Държавата, за които тя имаше нот. акт за 600 кв. м., на основание чл. 147 ГПК, в последното съдебно заседание, с оглед приемането на решението на конституционния съд № 3/24.02.1022 г., ние също сме се позовали, че сме придобили имота по давност, т.е. давността е започнала да тече от придобиването от нашия наследодател още през 1979 г. до неговата смърт през 2014 г., като става дума само за части на Държавата и след 2014 г. те са държани от ответника П. П. за нас като съсобственик и са владени само неговите части.

Провежда се и една теза, че не е необходима демонстрация на изменението за своене на ответника съответно след 2014 г. Никога не е стигало до нас, както и приживе на починалия Г. и съпругата му Е. изменението на намерението, че те са владели цялата земя единствено и само за тях. И след смъртта му също няма демонстрация на намерение, а това между съсобственици е задължително и този въпрос е разрешен с тълкувателно решение № 1 от 06.08.2012 г. по описа на ВКС РБ.

Държавата не успя да докаже на какво основание е собственик на имота. Позовава се на един изпълнителен лист, който не може да бъде основание за собственост, каквото би могло да бъде съдебното решение, респективно от датата на издаването на Акта за държавна собственост, който мисля, че беше през 1956 г., те са загубили владението на имота, респективно давността е започнала да тече за Г., който е бащата на трите физически лица и съответно е изтекла към датата на последното заседание, когато и аз съм се позовала, че също сме собственици на тези ид. части, за които те са имали акт за държавна собственост и респективно техните части следва да бъдат преразпределени между Ж., П. и С..

АДВ. Т.: Моля да отхвърлите жалбите на първоначалните ищци и на Държавата и да уважите нашата такава. Настоящото производство поставя най-общо три принципни правни въпроса, на които предлагам на съда да даде следното тълкуване:

Колегата се позова на невъзможността на един правен субект, който не е страна по една сделка да няма правото да оспорва тази сделка. Тази практика е неприложима в производство за делба, тъй като в производството за делба се разглеждат спорове за собственост. Когато ни се противопостави един нотариален акт, по силата на който някой е създал правна привидност, че е придобил определени права, ние имаме право да оспорим неговата валидност. Видно е, че на сделката пред нотариуса се е явило едно лице наречено адвокат, с две имена и няма описано този адвокат да е имал пълномощно от непълнолетен от негово име да придобива имот. Изводите за недействителност на нотариалното удостоверяване, следва да бъдат

споделени и моля да сподели и настоящата инстанция, защото в производство по делба първият от множеството въпроси, които се изследват е кому принадлежи правото на собственост, следователно и на какво основание. Това е един нищожен нотариален акт и той не може да бъде основание за придобиване.

На второ място моля, когато прочетете предходното дело, да съобразите пределите на силата на присъдено нещо. Предмет на онзи иск беше отричане на правото на собственост на съделителя Ж. само по отношение на ид. част от имота, за която той сега се е снабдил с констативен нотариален акт по давност. Влязлото в сила решение обвързва страните за фактите, въз основа на които е решен правния спор, а фактите са: Констативен нотариален акт, обстоятелствена проверка, отрицателен установителен иск, че титулярът по този акт не е собственик и решаващите мотиви са само тези, а за другите 400 кв. м. не е имало спор. Твърдението ни тогава е било, че ние тези още не ги оспорваме, защото не бяха изминали десетте години. Същевременно неправилно е да се сочи, че в онзи съдебен акт било признато, че тези кв. м., за които са отречени правата на Ж. е прието, че са на всички. Не, отрицателно установителния иск само казва, че не е ищеца, а има и трайна съдебна практика, която аз не я споделям, че уважаването на един отрицателен установителен иск има ефекта на положителен, т.е. след като не са те, значи сме ние. В този смисъл предходното дело само решава въпроса, че Ж. не е собственик на онова. Ако приемете, че ние, които сме водили делото имаме безспорен правен интерес има влязъл в сила съдебен акт минал през всички възможни инстанции на контрол, то тогава значи те са наши, а сега доказахме, че онези 400 кв. м., не са.

Така стигаме до централния спорен факт в процеса, а именно: кой владее имота, от кога и какъв е ефекта. Няма никакво доказателство, че онова, за което има съставен акт за държавна собственост някога го е владял Ж., сестра му, Общината или Държавата – там е нашия обор, там гледаме животни. То е част от един голям двор, в който няма разделяне и който двор ние владеем. Ние владеем от момента, в който общия на страните наследодател ни прехвърли онова, което смяташе, че има. Може да се приеме, че наследодателят ни и дори неговия баща са придобили собствеността на целия имот, защото съгласно тълкувателно решение № 4/2012г., освен настъпването на ефекта на придобивната давност, трябва да има и позоваване. Такова позоваване от наследодателят ни приживе няма. Първото такова позоваване е от ищите със започването на настоящото производство, на което ние сме противопоставили възражение за придобивна давност.

Стигаме до втория елемент по тълкувателното решение № 1, което и колегата цитира от 2012г., в което решение освен всичко друго се казва, че когато един от съсобствениците започне да упражнява владение върху вещта на основание, което изключва правата на другите, то намерението за своене се предполага, а за това има и презумпция на чл. 68 ЗС. Разпитаните по делото свидетели описаха един голям двор, в който има една къща, в която живеят моите доверители, един обор, в който са животните на моите доверители, един двор където има едни лоши кучета, които не допускат никой, който моите доверители не допусне. Дошъл Ж., искал да си загради, скарали се, сбили се и го изгонили. Това е постоянна ситуация на конфронтация, която има за начало момента, в който бащата на главните страни в процеса е прехвърлил на малкия си син онова, което е смятал, че има

като същевременно му е предал владението на целия имот и оттогава онези части, за които държавата има акт за държавна собственост, онези части, за които по силата на § 42 ЗОС, понеже е дворно място в строителните граници на населено място, ако е за жилищно строителство е парцел, то по дефиниция е общински, но позицията на общината не е такава, тя не казва, че имотът е техен и не прави нищо. Държавата казва, че имотът е техен, но правата са и категорично оборени, защото няма материалноправните предпоставки за съставянето на акта за държавна собственост.

С оглед горното моля да приемете, че след като веднъж доверителите ми са отрекли правата на ищеца Ж., след като Държавата не е собственик, въпросът е кой и от кога владее тези части за себе си. Очевидно е, че със сделката, по която на доверителя ми е предадена къщата с част от двора, бащата е предал и фактическата власт за да си направи той обора и да си гледа там животни. Това е началният момент от владението, от който до датата на депозиране на исковата молба са изминали повече от десет години, поради което имотът е наша собственост в резултат на изтекла в наша полза придобивна давност.

Моля да уважите нашата жалба и да признаете, че само ние сме собственици и да отхвърлите иска за делба и ни присъдите разноски.

ЮРИСКОНСУЛТ ИВАНОВА: Поддържам изцяло въззивната жалба от името на МРРБ чрез Областния управител и твърдим, че държавата се легитимира като собственик на 600 кв. м. ид. ч. от процесния имот по силата на Акт за държавна собственост с основание изпълнителен лист. Такива са били установените правила и нормативи към момента на съставянето на Акта за държавна собственост. Възразяваме срещу всички наведени твърдения за придобиване на имота по давност и срещу това, че в първата инстанция беше направено конституиране на Община Варна в това производство. Докато Община Варна не отправи на правно основание искане към Областния управител за деактуване на имота, ние не можем да го деактуваме в полза на общината само на вътрешна служебна дейност, предвид което Държавата се е легитимирала със съставения акт. Считам, че трябва да ни се признае собствеността. Считам, че не бяха взети под внимание свидетелските показания на всички разпитани свидетели, които не отрекоха факта, че Държавата има собственост върху имота във връзка с издаването на изпълнителен лист.

АДВ. Г.: На процеса по гр. д. № 5835/2019 г. сме се позовали с оглед твърдението ни, че давността на ответника е прекъсната. В този процес той заявява, че Ж. е собственик на тези 410 кв. м. по акта ни от 1989 г., останалите части от имота са съсобствени. Не е вярно, че се е доказало, че са гонили Ж. от имота, а напротив доказва се, че приживе на баща му, а и след това е нямало никакви конфликти за това и Ж. и семейството му са посещавали имота и всъщност действително първото изявление, че имотът е придобит по давност е в настоящия процес. Освен това в нотариален акт от 1989 г. Ж. е бил на 24 г., което означава, че той е бил пълнолетен.

ЮРИСКОНСУЛТ ИВАНОВА: Посочили сме и моля да се има предвид, че по отношение на държавните имоти давност не тече. Моля да ни присъдите разноските.

АДВ. Т.: Давността се прекъсва с предявяване на иск или признаване на вземането и предприемане на действие за изпълнение. В предишното

производство не те бяха ищци, а ние за да отречем техните права и нямаме признание.

СЪДЪТ като взе предвид, че делото е разяснено, на основание чл. 273 вр. чл. 149, ал. 2 от ГПК обявява устните състезания за приключили и посочва, че ще обяви решението си в законоустановения срок.

ПРОТОКОЛЪТ е изготвен в съдебно заседание, което приключи в 10:26 часа.

Председател: _____

Секретар: _____